

Sygn. akt III AUz 170/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krystian Serzysko
Sędziowie:	SSA Dariusz Płaczek (spr.)
Protokolant:	SSA Iwona Łuka – Kliszcz st. sekr. sądowy Ewa Dubis

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku ***Zakładu (...) sp. z o.o.***

przeciwko ***Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.***

przy udziale zainteresowanego K. F.

o objęcie ubezpieczeniem

na skutek zażalenia świadka Ł. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 czerwca 2016 r. sygn. akt VII U 2441/15

postanawia:

odda lić zażalenie.

sygn. akt III AUz 170/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie postanowieniem z dnia 10 czerwca 2016 r. nałożył na świadka Ł. K. grzywnę w kwocie 200 złotych, uzasadniając to tym, że pomimo wezwania świadek nie stawił się na rozprawę w dniu 10 czerwca 2016 r.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył Ł. K. zarzucając naruszenie przepisów postępowania tj. art. 274 § 1 kpc polegające na skazaniu go na grzywnę w kwocie 200 złotych za nieobecność na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016 r. Podnosząc ten zarzut skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Skarżący podał, że jest przedsiębiorcą prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą, który nie zatrudnia żadnych pracowników, a jego działalność co do zasady polega na relacji gospodarczej z jednym kontrahentem (dostawa towarów dla kontrahenta) i wiąże się z licznymi, często nie przewidywanymi wyjazdami w różne części Polski w celu odbioru i załadunku dużej ilości towaru,

przywiezienia go na miejsce i wysłania kontrahentowi. Wskazał, że w dniu 10 czerwca 2016 r. około godziny 06.00 otrzymał nieplanowane zlecenie od kontrahenta na odbiór towaru z miejscowości Ś. (niedaleko granicy z (...)) i dostarczenia go do K. tego samego dnia do godziny 14.00, o której to godzinie miała nastąpić dalsza wysyłka towaru do kontrahenta. Trasa z K. do Ś. zajmuje około 2 godzin, także około 2 godzin zajmuje załadunek towaru, a wykonanie takiego całego zlecenia wymaga około 6 godzin. Rozprawa w dniu 10 czerwca 2016 r. wyznaczona była na godzinę 11.00, a z powodu czasu potrzebnego na realizację zlecenie nie było możliwe stawienie się na tę rozprawę. Skarżący podkreślił, że rezygnacja z otrzymanego zlecenia miałaby dla niego negatywne konsekwencje w postaci pogorszenia relacji z jedynym kontrahentem, a nawet zerwanie tej relacji, a ponadto opisywany wyjazd był zdarzeniem nagłym, na które nie miał on wpływu. Wskazał też, że mając świadomość obowiązku stawienia się na wezwanie, niezwłocznie po otrzymaniu polecenia wykonania opisanego zlecenia skontaktował się z odwołującą się Spółką w celu przekazania informacji o zleceniu z prośbą o usprawiedliwienie nieobecności.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ trafnie Sąd I instancji orzekł o ukaraniu grzywną skarżącego jako świadka wezwanego do stawienia się na rozprawie sądowej. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 274 § 1 kpc, zgodnie z którym skazanie świadka na grzywnę następuje w razie jego nieusprawiedliwionego niestawienia się. Jak wynika z akt sprawy VII U 2441/15 Sądu Okręgowego w Krakowie, skarżący otrzymał wezwanie do stawienia się w sądzie w dniu 10 czerwca 2016 r. celem przesłuchania w charakterze świadka (k. 49 – elektroniczne potwierdzenie odbioru). Skarżący, pomimo otrzymanego wezwania, nie stawiał się na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016 r. (czego zresztą nie kwestionuje), a samo niestawienie się nie zostało usprawiedliwione. Z protokołu rozprawy wynika, że pełnomocnik odwołującej się Spółki oświadczył, iż „świadek został w dniu dzisiejszym rano oddelegowany do obowiązków poza terenem K.” (k. 54 w a.s.). Okoliczności te niewątpliwie nie są tożsame z usprawiedliwieniem niestawienia się przez świadka. Znamiennym jest, że chociaż to Sąd wezwał skarżącego do stawienia się celem przesłuchania

w charakterze świadka, skarżący nie podjął żadnych działań, aby skontaktować się z Sądem, chociażby telefonicznie i nie zwrócił się do Sądu o usprawiedliwienie nieobecności. W istocie bowiem jedynie pełnomocnik odwołującej się Spółki złożył na rozprawie oświadczenie o oddelegowaniu skarżącego poza teren K.. Na podkreślenie zasługuje, że świadek winien usprawiedliwić swoją nieobecność jeszcze przed terminem rozprawy, wskazując istotną przyczynę uniemożliwiającą jego stawienie się (z reguły chodzi tutaj o chorobę, wypadek losowy, czy też niezbędny wyjazd służbowy). Co więcej, okoliczności mające usprawiedliwić niestawienie się świadka muszą być odpowiednio udokumentowane. W świetle powyższego wywiedzione przez skarżącego zażalenie nie może zostać uwzględnione. Poza sporem pozostaje, że skarżącemu prawidłowo doręczono zostało wezwanie do stawienia się na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016 r.

w charakterze świadka (takie prawidłowe doręczenie wezwania jest warunkiem skazania świadka na grzywnę – tak np. Tadeusz Ereciński w „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz”, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, 2012 r.), a skarżący na rozprawie nie stawiał się. Nie doszło także do usprawiedliwienia nieobecności przez skarżącego. W tym stanie rzeczy trafnie Sąd I instancji zastosował przepis art. 274 § 1 kpc i skazał skarżącego na grzywnę. Jakkolwiek brak jest podstaw do wzruszenia zaskarżonego postanowienia, a to z uwagi na zrealizowanie wskazanych w art. 274 § 1 kpc warunków niezbędnych do skazania świadka na grzywnę, nie można jednak pominąć tego, że Sąd I instancji nie ustrzegł się uchybienia polegającego na tym, że doręczając skarżącemu odpis postanowienia o skazaniu na grzywnę wraz

z pouczeniem o terminie i sposobie zaskarżenia (k. 59 w a.s.), nie pouczył skarżącego o jego uprawnieniach wynikających z treści art. 275 kpc, podczas gdy pouczenie takie jest niezbędne (Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz pod red. A. Marciniak, K. Piasecki, Wydawnictwo C.H.Beck, 2016 r.). Zgodnie z tym przepisem świadek w ciągu tygodnia od daty doręczenia mu postanowienia skazującego go na grzywnę lub na pierwszym posiedzeniu, na które zostanie wezwany, może usprawiedliwić swe niestawienie się, a w razie usprawiedliwienia niestawienia się sąd zwolni świadka od grzywny. Tym samym przepis art. 275 kpc przewiduje inny, niż wniesienie zażalenia na postanowienie o skazaniu na grzywnę

(z czego skarżący skorzystał) sposób postępowania świadka zamierzającego uwolnić się od obowiązku zapłacenia grzywny. W sprawie niniejszej skarżący został pozbawiony możliwości dokonania wyboru określonego sposobu postępowania, przy czym wniesione przez niego zażalenie nie mogło odnieść zamierzonego skutku, ponieważ istotą zażalenia na postanowienie o skazaniu świadka na grzywnę jest kwestionowanie zasadności nałożenia grzywny ze względu na brak przesłanek ustawowych do jej nałożenia, a jak zostało to wskazane na wstępie Sąd I instancji w sposób w pełni prawidłowy skazał skarżącego na grzywnę.

W powyższym stanie rzeczy skoro zaskarżone postanowienie jest trafne i odpowiada prawu, a wywiedzione zażalenie nie zawierało usprawiedliwionych zarzutów, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

Krystian Serzysko Dariusz Płaczek Iwona Łuka-Kliszcz